

Tre dikter

Jag ska läsa tre dikter, först ”Himlen pressar mot Övralid”, ur samlingen *Kvällens frihet*

Vad är det man kräver av honom?
Han sitter för Hanna Paulis porträtt,
klamrande vid karolinens värja,
och försöker se ut som Heidenstam.
Ett försök att tillhöra eftervärlden.

Men jag kan inte raka mig själv!

Folk väntar sig en seren dialekt,
ord från den aftonsvala höjd
där världen kan överblickas
och själva rymden andas försoning.

I helvete heller!
Vad han äger är ett skymningsspråk
där orden har svårt att hitta
och det är dags för syntaxen att byta blöja.

Vem var jag?
Vem skrev med min hand?
Vem mumlade genom min mun
att jag älskade vem det nu var?
Dimman som tycktes dra över Vättern
drar genom huvudet på mig!

Att dagarna blivit fragment –
det kan man stå ut med.
Det plågsamma är den låga himlen
som trycker mot taket.
Tillvaron krymper ju kring mig!

Har ändå ett minne, sen tusen år.
Gårdarna sov. Inga fåglar ännu.
Men det var hemma igen
och hela världen var med i bagaget.

Vem är det som minns i mig?

Tycks också ha varit med om ett under.
Det måste ha varit en sensommarkväll,
för sent för fågelsång.
Ändå en fågel, namnet är borta,
sjöng så vackert att man hejdade sig på stigen
och rodnade.
Det glödde i fnaset på tallarnas stammar
och lingonriset var purpurrött.

Och så ett stycke ur samlingen *Återliv*: ”Det oavslutade uppdraget”,
en hyllning till journalisten Marie Colvin.

Händerna uppgivet sträckta i vädret
och blodet rinnande ur ögat
som granatsplittret tog –
nej, den bilden av modlöshet slirar.
Det här är ett liv som aldrig ger sig.

Flera av de starkaste reportagen
skriver Marie Colvin sen hon stupat
för en kpistsalva nära Homs.
De åttio som mördats bara i år
för sina oförskräckta artiklar
ser ut som hennes inkarnationer.

Än klättrar hon på nytt
under flygets nervösa attacker
upp i Tjetjeniens vinter
med uppdrag att göra det verkliga verkligt.
Än är hon åter på väg mot al-Basra
för att återupprätta fragmenten av shiiter –
deras himmel är ju av osläckt kalk!

Hon har ständigt nya ansikten
men samma lapp över vänsterögat,
åter och åter sänd av historien
för att göra det möjligt att se,
denna gång hur Mellanöstern
grävs om till begravningsplats.

Så många som kräver sitt liv tillbaka
från hennes slitna laptop –
de bildar ett gränslöst rotsystem
som skjuter upp fingrar, än här, än där,
med gräsets förbittrade kraft.

Artiklarna skrivs mot uppdragna knän,
postuma bidrag,
tunga av mull och mod,
till det stora sviktande minnet.

Till sist en dikt ur samlingen *Hemfärd till glömskan*, en bok under arbete

Dags för uppbrott.

Jag stänger och låser lagårdsdörren –
det blev aldrig av att laga den.

Och rosorna får vintern ta hand om.

Jag kastar en samlande blick genom rummen,
detta djup av vitt med gråblå nischer
och en mörknande spegel i fonden –
en insikt målad av Hammershöi.

När jag står på lillgården,

knäpper upp gylfen

och under förrättningen glor upp i skyn

drar flyttfågelsträcken förbi,

plog efter plog av gäss

som lämnar sig efter sig efter sig.